

Σκηνή γ'

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ *(φωνάζει)* Ναι, τώρα νομίζεις ότι εγώ θα πέσω να πλαντάξω...
- (μονολογεί)* Τώρα μια λύση μοναχά μου απόμεινε... Θα κάνω την προσευχή μου στο Θεό και θα πάω εγώ ο ίδιος να σπουδάσω στο **φροντιστήριο**.
- (προχωρά αλλά ευθύς κοντοστέκεται)* Αλλά πάλι, η αφεντιά μου, έτσι γέροντας, ξεχασιάρης και ξύλο απελέκητο που 'μαι, πώς θα μάθω μ' ακρίβεια των λόγων τα λεπτά ξεσκλίδια;
- (σκέφτεται λίγο, αλλά έπειτα αναθαρρεύει)* Πρέπει όμως να πάω... Τι κοντοστέκομαι μ' αυτά και δε χτυπάω την πόρτα;
- Νέος! Ε, παιδί!
- ΜΑΘΗΤΗΣ *(με οργή)* Άει στα κομμάτια! Ποιος είναι που βροντοκοπά την πόρτα;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ο Στριμούρας, γιος του Φειδούνα απ' την Κατούνα!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Άσχετος είσαι, μα το Θεό! Με το να κλωτσοκοπανάς έτσι ασυλλόγιστα την πόρτα μου **εξάμβλωσες** εκείνον το στοχασμό που είχα βρει...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Να με συμπαθάς... Έρχομαι βλέπεις ντουγρού από χωριό... Αλλά για πες μ'... Τι 'πες ότ' ήταν εκείνο το πράμα που 'χες βρει;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Α, δεν κάνει να μιλάμε γι' αυτά παρά σε μαθητές! *(του γυρίζει περιφρονητικά την πλάτη)*
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Όχι, όχι, κάτσε! Τώρα μπορούμε να κρένουμε θαρρετά αναμεταξύ μας! Ήρθα, που λες, εξεπιτούτου να γραφτώ στο φροντιστήριο...
- ΜΑΘΗΤΗΣ *(συγκαταβατικά και εμπιστευτικά)* Έστω, θα σου πω. Αλλά αυτά πρέπει να τα θεωρήσεις μυστικά. Ρωτάει που λες πριν από λίγο το **Χαράλαμπο** ο Σωκράτης: «Πόσες φορές το μάκρος της πατούσας του πηδάει ο ψύλλος»; Γιατί ένας ψύλλος, αφού τσίμπησε το **Χαράλαμπο** στο φρύδι, σάλταρε μετά στη φαλάκρα του Σωκράτη!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μπα, τι λες; Και πώς το μεζούριασε;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Πάρα πολύ επιδέξια: αφού πήρε κι έλιωσε κερί, βούτηξε μέσα τα ποδάρια του ψύλλου, κι όταν μετά το κερί έπηξε, ο ψύλλος είχε... παντοφλάκια! Ε, του τα βγαλε και μέτρησε την απόσταση.
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Βρε, για το θεό, τι μυαλό ξυράφι είν' αυτό!

- ΜΑΘΗΤΗΣ Και τι θα πάθεις αν μάθεις άλλον πάλι συλλογισμό του Σωκράτη...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ποιον; Πώς; Μολόγα μου, σε παρακαλώ!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Τον ρώτησε λοιπόν ο Χαράλαμπος, ποια είν' η γνώμη του, τα κουνούπια με το στόμα τραγουδάνε ή με τον πσιινό;
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Και εκείνος τι του απάντησε για τα κουνούπια;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Είπε λοιπόν, πως το έντερο του κουνουπιού είναι στενό. Επειδή είναι στενό, η αναπνοή του πιέζεται διοχετευομένη προς την έξοδο του πσιινού. Ως εκ τούτου, καθώς από κάτω σιφωνοειδές περνά σε δίαυλο σωληνοειδή, εξερχόμενος ο αέρας δονείται ένεκα της πίεσεως κι αντηχεί ολόκληρος ο πσιινός του!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ωρέ, κλαρίνο το λοιπόν του κουνουπιού ο κώλος! Πολύ τυχερός όποιος αντεροβολάει έτσι!
Και πώς θα ξέρει να ξεγλιστρά από τις δίκες όποιος κατέχει και του κουνουπιού τ' άντερα!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Ναι, αλλά πρόσφατα τον ταπεινώσε ένα σαμιαμίδι...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Δεν είναι δυνατό! Πώς; Εξήγησέ μου!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Καθώς εξέταζε την τροχιά και τις φάσεις του φεγγαριού, στράφηκε πάνω με το στόμα χάσκοντας... και μια σαύρα τον κουτσούλησε από το ταβάνι!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Άκου, βρε, η σκουταρέλα να χέσει το Σωκράτη!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Εχθές, που λες, το βράδυ, δεν είχαμε φαί...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μάλιστα... Και τι σκαρφίστηκε για τη λόρδα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Λοιπόν, σκόρπισε πρώτα πάνω στο τραπέζι μας ψιλή στάχτη, κι έπειτα πήρε ένα σουβλί. Αφού, που λες, το λύγισε σα να 'τανε διαβήτης, σούφρωσε με δαύτο ένα πρόσφορο από τον παπά, τάχαμου για μεταλαβιά!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Τι μου λες; Κι εμείς έχουμε ακόμη κι ασχολούμαστε με κείνον τον Αϊνστάιν;
Άνοιξε, άνοιξε σβέλτα το σχολείο και δείξε μου το Σωκράτη το γληγορότερο.
(ανυπόμονες χειρονομίες, ζωντάκηδες) Μ' έπιασε μαθητοπρεμούρα!... Άντε λοιπόν, άνοιξε την πόρτα!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Καλά λοιπόν... Εσύ το ζήτησες...
- (Ο μαθητής ανοίγει. Από την πόρτα βγαίνουν μερικοί μαθητές του Σωκράτη, που μελετούν σε διάφορες στάσεις. Είναι όλοι τους χλωμοί και κοκαλιάρηδες.)*
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Αμάν, Παναγιά μου! Από πού τα φέρανε ετούτα τα ζωντόβολα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Γιατί απορείς; Με τι σου φαίνεται ότι μοιάζουν;

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Με κάτι λαθρομετανάστες που πιάσανε στη Σάμο... Μα τούτοι εδώ γιατί τηράνε καταγής;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Αυτοί διεξάγουν υπόγειες έρευνες...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Α, κατάλαβα! Κρεμμύδια ψάχνουνε να βρούνε! Έι, μην παιδεύεστε άλλο πια γι' αυτό! Ξέρω του λόγου μου να σας ειπώ ένα μέρος στην Κωνωπίνα που βγαίνουν τα μεγάλα και καλά!
- Κι εκείνοι εκεί που η μύτη τους σκαλίζει το χώμα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Αυτοί είναι θεωρητικοί σκοταδολόγοι της Κολάσεως!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μπα; Και γιατί ο απαυτός τους τηράει κατά τα σύννεφα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Είναι γιατί έτσι μπορεί ταυτόχρονα να σπουδάζει μονάχος του αστρονομία... Εμπρός, εμπρός! Για περάστε μέσα εσείς, μη σας τσακώσει εδώ ο δάσκαλος!
- (Οι μαθητές φεύγουν τρομαγμένοι, αφήνοντας έξω τα σύνεργά τους.)*
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μη, να χαρείς, περίμενε λιγάκι, μη μου τους προγκάς ακόμα, που θέλω να τους ρωτήσω για ένα ζήτημα δικό μου...
- ΜΑΘΗΤΗΣ Ναι αλλά, ξέρεις, δεν επιτρέπεται να μένουν για πολλή ώρα στον αέρα...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Για το Θεό, ετούτα τα συμπράγκαλα τι χρησιμεύουν; Πες μου!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Αυτά 'ναι για την αστρονομία...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Και τούτα πάλι εδώ γιατί;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Για τη γεωμετρία!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Α; Κι αυτή η μπάλα πάλι σε τι σας χρησιμεύει;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Για να μελετάμε τη γη!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ποια γη; Αυτήν που κάνουμε οικόπεδα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Όχι, ολόκληρη τη γη!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Μωρέ τι ωραία που τα λες... Ωραία εφεύρεση, χρήσιμη και εθνικοχριστιανική!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Να, εδώ είναι όλη η περιφέρεια της γης. Βλέπεις; Να, εδώ δας, το Αγρίνιο!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Άντε! Τι μου λες; Μπα, δεν το πιστεύω! Δε βλέπω κόσμο ζ' μπλατεία...
- ΜΑΘΗΤΗΣ Και όλη αυτή η περιοχή είναι το Ξηρόμερο...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Σοβαρά; Και πού 'ναι οι σχωριανοί μου οι Κατουνιώτες;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Εδώ πέρα βρίσκονται. Ενώ η Αθήνα, κοίταξε, πόσο απλωμένη είναι και πόσο μακριά...

- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Το ξέρω! Κι ώσπου να φτιαχτεί ο δρόμος θα 'χει ξεμακρύνει κι άλλο! Αλλά, για πες μου, η Τουρκία κατά πού πέφτει;
- ΜΑΘΗΤΗΣ Πού πέφτει; Να, εδώ δας!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Α, σαν πολύ σιμά μας την εβάλατε, για σπρώχτε τη να πάει τέρμα πέρα!
- ΜΑΘΗΤΗΣ Αυτό δε γίνεται!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Πάει καλά, εσείς θα το μετανιώσετε... *(Εμφανίζεται ο Σωκράτης ανεβασμένος πάνω στη σκάλα. Ο Στριμούρας τρομάζει.)* Αμάν! Ποιος είν' εκείός, παιδί μ', απάνου στην κρεμάστρα;
- ΜΑΘΗΤΗΣ *(σιγά)* Σσστ! Εκείνος...
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ Ποιος εκείός;
- ΜΑΘΗΤΗΣ *(Όσο πιο σιγά μπορεί και γνέφοντάς του να μιλά σιγά.)* Ο Σωκράτης ντεε!
- ΣΤΡΙΜΟΥΡΑΣ *(Χοροπηδώντας και κουνώντας έντονα την τραγιάσκα του.)* Ε, ω, Σωκράτηη!... Έλα, τέτοιε, κράξε τον όσο δυνατώτερα μπορείς!
- ΜΑΘΗΤΗΣ *(θυμώνει)* Φώναξέ τον μονάχος σου: εγώ δεν αδειάζω! *(Ο μαθητής αποχωρεί εκνευρισμένος, μαζεύοντας τα εργαλεία)*